

คำว่าหมาเก่า แต่งโดยพ่อหนานบัณฑิต ไชยวุฒิ บ้านต้นแหลง ต.ไชยวัฒนา อ.ปัว จ.น่าน

เขียนที่พัก สำนักเคหัง
บ่แพงว่าแพง บ่รักว่ารัก
พี่จ๊กขอลาม ที่นายน้องเหน้า
จ๊กได้มอบอ้อบ เป็นวิวาหา
แสดงถึงกัน ความซึ้งความรัก
เป็นผิวเป็นเมื่อย บ่หันเมฆผ้า
เท่าว่าพี่ไธ่ ได้เป็นคนจน
เพราะเป็นคนจน ทารณว้าร้าย
แต่ใจประสงค์ ทะนงเก่งกล้า
ใครมาร่ว่มรัก แม่อินทล่งเหลา
มันคี่บ่ตาย กล้วนนายเปล่าว้าง
ถามพ่อแม่ตน สองคนเกี่ยวข้อง
ชาติก่อนชาติแล้ว ชาติความต้องการ
เมื่อปะพบไทน บ่ไชปากทัก
พรองเอาตัว แม่เข้าสูนแบ้ง
คันพี่ได้น้อง แม่ปล้องแขนกลม
เถิงว่าตัวยึง เพาพิงบ่รัก
แต่মন้องอยู่ไกล หนตกอออกไต้
บ่ได้ร้อรัง บ่หันคี่ถาม
ไหวว่อนขอ มื้อยอกราบรบ
อย่าช่าเนนาน รายการซิดขึ้น
ถ่านานเนินช่า จ๊กห่างเหินไกล
อิทธิสอน พี่ได้นึกแล้ว
สัตว์โลกสงสาร สันดานเลี้ยงถ่าน
มาขอยอมตัว บ่ร้อรังไว้
วันหัวเรียงหมอน ม่วนวอนเลี้ยงถ่าน
พี่ชอบกน้อง แม่ดวงโกสอร
อวสาน ยิงชายร่ว่มรัก
ขวจนัง ผากน่องสักหน้อย
มันยาวยี้ดกว้างไพนาน
จ๊กตกลงเอาแนนครัก
ซันหมากจ๊กมา หานายน้องเหน้า
หื้อใสสองแฉ่งวัยยา
จ๊กมาปิดบังหื้อไว้
คี่ยังมีดมน บ่ใสสว่างหน้า
บ่มีฝืนแผ่นผ้าคริวใบ
มีใจมายามายชู้
ลวดกว้างเมา บ่เอาไหนไต้
มีคูข้างเทียบนอน
จ๊กสมคำพรองพี่ไธ่
หันสาวงามงาม รักแล้วบ่ไต้
บ่เหลียวเหียงหน้าหูฟัง
หวังจ๊กเพาแพง ร่ว่มช้อน

จักสี่สุขชม ความสมไฟ้อ่าง
จักหันรอกข้าทุกคาย
จักตามทวยไฟสอดเขา
จักตามทวยไฟ ไคว่เมืองไคว่บ้าน
นีกเถิงท่านเจ้าอินทา
รีบเร็วพลันมากนิก
รือจักบรลี่ย ชีวิตชาดขว้า
เชิญจิตอกแก้วดาวฟัง
บ่มีสุขบานมาคมื้อ
รีบหาด่วนไคว่วันดี
หื้อตัวอิงนางทราบไคว่
แม่พวงชะยอม น่องรักถ้อย
ก็หมดเท้าอ้อพอดี
สองเราฟู่กัน บ่หันเปล่งบ้อย
พี่ขอฝากรัก ไฟตามรายการ
ปีเดือนโต วันใดแมนหัด
ขอโซควยพร ส่วงอกรแก้ว
เพราะพี่รักน้อง เหมือนองแก่นตา
พ่อแม่บิดดา แห่งข้าพี่ไร
กลัวน้องหมองใจ ต่อไฟวันหน้า
มันบ่เรียบร้อย บ่สว่างไส
บ่ได้ขีดเขียน ร้าเรียนเล่ารู้
ทางเวียกทางการ บ่เอามาไกล
พี่ขอร่วมห้อง เปนชื่อเปนกลอน
รือบ่สมหวัง เปนกั้มถ้อยไร
เจ้ายอดนารี หันดีควางไส
พี่เมารักน้อง ไฟผอบ่หัน
ค้นบ่ได้ คิงผายร่างค้อม
พี่ที่งเต็มใจ แม่ใบหน้ากว้าง
พี่ที่งบละ มานะจนตาย
อตสะอตสาห์ ไฟหาเลียบเลาะ
แข่งชายบ่หัก ขาชายบ่ห้าน
เทพารักษ์ มเหสิกา
พวงชะยอม ไกสรที่รัก
อนิจจ บ่หนีมเที่ยงหมั้น
คนเรามนุสส์ รักกันแพงกัน
ค้นฟูไฟหลาย ว่าชายชื้อ
เปนวันอาทิตย์ ไชยาดี
อิทธิสอน วิงวอนค้อนไคว่
หื้อไคว่เปน แม่เด็กอ่อนหน้อย
ก่อนแหล่นายเหยา
บ่มีแนวรอยแนครัก
น่องจักขึ้นบาน รือจักหม่นเศร้า
จักเข้าสู่ห้องฆราวาส
เมื่อสองเราร่วมรัก
ว่าเมื่อไคนา จักไคว่หันหน้า

ไผ่บ่หว่งห้ามสักคน
กลัวจักนึกหนาวร้าย
เครื่องนุ่งครีวไบ่ ปุตหลังขาดหน้า
บ่ไขว่เอาผู้แปลงเอา
ใคร่ตายบ่รลยมียม้าง
เปนนอนนอน กับนางร่วมห้อง
บ่ได้ร่วมสร้างบุญทาน
บ่หนาอาลัยทอดซัด
ทุกเมื่อคืนวัน อืดตันหนีบแน่น
มาเปนนคู่ออนพิงชม
มาเปเนเมียนางร่วมรัก
บ่หนบ่มาย หมายเอาจนได้
จนปะจวบเจ้าคนงาม
บ่หลังพอนานจวบพบ
ติดตามเอามา เร็วลาด่วนคืน
น้องจักว่าอันฉันใด
ช่างหุมเพพังคลาดแคล้ว
มีตามโบรัง ศิลธัมมบ่ห้าม
จงพออนคูพีไธ
ออกค่าแควนตี มีชัยโชคกว้าง
หื้อปล้นรีบได้หลับนอน
ยื้อยาวไผ่ยั้งนัก